

Кіровоградська обласна бібліотека
Читальний зал
М. Д. ЧИЖЕВСЬКОГО

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

Рік видання VIII № 110 (810). П'ЯТНИЦЯ, 15 ВЕРЕСНЯ 1967 р. Ціна 2 коп.

ЮНИ
ДРУЗИ
АРМІЇ

НОВИНИ

При кіровоградському гарнизонному клубі розпочав роботу клуб юних друзів Радянської Армії. Перше засідання відбулось під девізом «У нас в гостях герої Жовтня». Перед присутніми виступили старі більшовики. Зокрема, член КПРС з 1917 року І. Пересунько розповів про своє тяжке дитинство, про участь в революційному русі на Єлисаветградщині. З хвилюванням слухали присутні розповідь ветерана революції про зустріч з В. І. Леніним.

Як клятву вірності справі батьків, прозвучали виступи учнів Наталі Михайленко і Таті Лятної.

На закінчення школярі подивились кінофільм про героя громадянської війни В. І. Чапаєва.

А. ЩЕРБА,
член КПРС з 1919 року.

ПРИСЯГА ЮНИХ СЕРДЕЦЬ

КІВ, 14 вересня. Сьогодні до пам'ятника герою Великої Жовтневої соціалістичної революції — робітникам і солдатам, що полягли смертю хоробрих у бою за владу Рад у 1917 році, прийшло понад тисячу піонерів — голів рад піонерських дружин і загонів. Тут

відбулася урочиста лінійка-старт жовтневої вахти піонерії міста-героя Києва на честь 50-річчя Радянської влади.

На завершення урочистої лінійки-старту піонери столиці України поклялися гідно продовжувати справу батьків і дідів.

(РАТАУ).

Ще недавно тут було тихо. Хіба що вітерець грався широким листям, ганяючи зелені хвилі. Та ось недавно на плантації буряків виїхали люди. І зашуміла нива, наче море.

Першими завели свої агрегати молоді механізатори Володимир Міщенко та Олександр Гоя. А зараз збирають солодкі корені і

ЗНОВУ ГОМІН НА НИВІ...

Віктор Дудник та Степан Загородний. Досвіду хлопцям не позичати, і вони з перших днів ведуть збирання цукрих високими темпами.

Комбайни та автотранспорт працюють відмінно.

Гвардійці полів заповідають, що всі 270 гектарів цукрих викопать чотирма агрегатами в строк і без втрат.

Л. ПОЛІЩУК.
Колгосп імені Чкалова Голванівського району.

В ЦК КПРС І РАДІ МІНІСТРІВ СРСР

Центральний Комітет КПРС і Рада Міністрів СРСР прийняли постанову «Про заходи по дальшому розвитку побутового обслуговування населення».

ЦК КПРС і Рада Міністрів СРСР зобов'язали місцеві партійні і радянські органи розробити з урахуванням місцевих умов і здійснити у 1967—1970 роках заходи по розвитку служби побуту, маючи на увазі забезпечити найповніше задоволення потреб населення в побутових послугах, поліпшення якості виконуваних робіт і культури обслуговування, розширення механізації робіт та удосконалення технологічних процесів, підняти відповідальність керівників служби побуту за організацію обслуговування трудящих, за виконання планів побутових послуг, що надаються населенню, і планів розвитку підприємств побутового обслуговування, а керівників будівельних організацій — за своєчасне введення в експлуатацію об'єктів служби побуту. Слід вжити заходів до прискореного розвитку побутового обслуговування сільського населення, забезпечити будівництво у 1967—1969 роках в кожному районному центрі та у великих сільських населених пунктах комбінатів і павільйонів побутового обслуговування, оснащених сучасним технологічним устаткуванням, а в радгоспах та колгоспах організацію будинок побуту або комплексних приймальних пунктів.

ЦК КПРС і Рада Міністрів СРСР вважають, що партійні, радянські, комсомольські, профспілкові і господарські органи зобов'язані розглядати питання розвитку і поліпшення побутового обслуговування населення як одну з важливих ділянок у своїй діяльності.

(ТАРС).

Бобринчани передали «жовтневу естафету» комсомольцям Вільшанського району. Згодні наша розповідь про тих, хто першим взяв у свої руки червоні весла революції, хто злетів у роки Вітчизняної на червоних крилах у зеніт слави, хто пливе сьогодні у революцію далі.

НАД СИНЮХОЮ гомін. На Синюху човни. Злетіли весла над рікою, плеснули райдужними бризками і стали голубими. І вже чути дівочий голос:

— Синьки хтось у воду насипав.

— Ім зараз по сімнадцять, — каже нам сивобородий рибалка. — Не бачили вони, коли ріка була багряною, а весла — червоними...

І ми вже дослухаємось до тієї розповіді рибалки про

ЧЕРВОНІ ВЕСЛА

Рвучкий, прочизливий вітер раз по раз обдавав колючими бризками людей, що сиділи в човні. Весла б'ються об воду стомлено, мов крила підбитого п'яха.

— Дай-но я гребтиму, Яшо, — кличе Ганна Живіцька.

І оживлює свої прострілені руки, закликаючи пальцями намотує залишки бинта. Потім гарячково шматує сорочку, витирає нею об'юшене лице секретаря комсомольського осередку Володимира Соломонова.

— Не треба, Ганнусю, — шепоче секретар. А кров капав на весла, багрянить синю ріку.

Знов тихо і тривожно. Можливо, й на тому боці Синюхи ніч оцирилась блискавицями, гримне пострілами. Куркулів ще багато... Ось вже видно на березі чийсь постаті.

— Хто? — шугнув голос Антона Скорохода.

І у відповідь горде і знайоме:

— Ми! Комсомольці!

За мить вивантажили з човнів два мішки з зерном.

— Хлопцям на завод треба відправити завтра ж, — говорить Ганна Живіцька. — Ось читай листа секретаря партячейки. Десять сімей від голоду вмерло.

— Не будемо гаяти часу, — каже бавовито Яків Галицький. — Знаю одне сквище куркульське...

За весла сідають «свіжаки» — Антон Скороход, Дора Константинова, Яків Паскав.

(Закінчення на 2-й стор.).

12 ВЕРЕСНЯ в столиці Радянської держави почалися Дні України — світле свято братерства і дружби, осяяне немеркнучим світлом Великого Жовтня. Вже пройшли перші зустрічі з москвичами на підприємствах і в установах, відбулись перші концерти майстрів мистецтва України.

Вечері залиті електричними вогнями і світлом юпітерів зал Кремлівського театру заповнив цвіт трудової Москви.

У глибині сцени, прикрашеної державними прапорами Радянського Союзу, Російської Федерації і Української РСР, — величезний портрет засновника Комуністичної партії і Радянської держави — Володимира Ілліча Леніна.

Тепло зустрічають присутні появу за столом президії урядової делегації УРСР на чолі з секретарем ЦК КП України А. Д. Скабою, представників громадськості столиці нашої Батьківщини.

Вечір відкрила вступним словом секретар Московського міського партії А. П. Шапошникова. Від імені усіх жителів столиці вона палко й сердечно вітає делегацію і в її особі весь працюючий і талановитий братній український народ.

А. П. Шапошникова бажає гостям великих творчих успіхів у Москві. Слово надається керівникові делегації УРСР, секретареві ЦК КП України А. Д. Скабі, тепло зустрінутому присутніми.

Від імені Центрального Комітету Компартії України, Президії Верховної Ради і Ради Міністрів Української РСР, від імені 46-мільйонного українського народу він передає москвичам палкий сердечний привіт, говорить про почуття великої ширкої любові, дружби і поваги, яких сповнений народ України до російського народу.

Український народ, говорить А. Д. Скаба, добре усвідомлює, що всіма своїми видатними досягненнями він зобов'язаний Великому Жовтню, рідній Радянській владі, Комуністичній партії, яка восдино згуртувала всі братні народи нашої країни і підняла їх на великі творчі справи.

Дорогі товариші! Всі ми — представники українського народу — відчуваємо величезне щастя, перебуваючи у місті-герої Москві, у славній столиці Радянської Вітчизни, серед давніх і добрих друзів — наших братів-москвичів. Дні Української РСР у Москві — це наше з вами велике свято дружби та братерства, це велике свято всіх радянських народів.

Від імені трудящих Москви гостей сердечно вітає слюсар Першого державного шарикопідшипникового заводу, керівник бригади комуністичної праці О. В. Вікторов.

Члени урядової делегації України, голова правління товариства «Знання» УРСР академік АН УРСР Ф. Д. Овчаренко розповів про те, яких видатних успіхів добилися за роки Радянської влади вчені України.

Натхнене слово, звернуте до українських друзів, виголошує на вечорі Народна артистка РРФСР Ю. К. Борисова.

Від імені працівників культури України москвичів вітає поет Дмитро Павличко. Він говорив про узи братської дружби, яка зв'язує воедино український і російський народи, благотворно впливає на розвиток і взаємозбагачення їх культур.

Схвилювано прозвучав на вечорі (Закінчення на 3-й стор.).

Подивіться, які буряки виростила ланка Тамари Кірової. І радів вчорашня випускниця середньої школи, колгоспниця артіль імені 40-річчя Жовтня Євгенія Узурова:

— Добрий дарунок підготували дівчата ювілею Жовтня.

Фото В. КОВПАКА.

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

І знову плескався човен об хвилі, і знову рожевіла ріка від крові, і вставали над нею заграви. Сміливці були на 'роджені революцією, і революція для них була покликанням, обов'язком, клятвою. Заради неї перші комсомольці Вільшанки кров'ю своєю багряними Синюху. І як червону естафету, прийняв ті весла з рук комсомольців двадцятих років Михайло Телішевський. Коли він приходив до річки, весла чимось нагадували йому крила, і Михайло, злетівши над землею, створив легенду про

ЧЕРВОНІ КРИЛА

Його літак був підбитий і спалахнув полум'ям. У небі повис парашут. А десь поруч — німі. Біячі турбувались: — Вітер може занести до фашистів. — Його живим не візьмуть. Десь на п'ятий день з похоронним обличчям (з білими від бинтів руками Михайло з'явився на аеродром. — Гаді! — мовив знервовано. — Комсомольський квиток прострілили. А фашисти рванули до Сталінграда. І Михайло Телішевський знову вступив у бій. Про один виліт у бойовому рапорті повідомлялось:

«6 серпня 1942 року, прикриваючи наші війська в районі Абганарово—Жутово—Гнилоаксайська, група винищувачів вела повтрянний бій з літаками ворога... Старший лейтенант Телішевський особисто збив два літаки. Одержавши поранення і опіки, вискочив з літака на парашути...»

Незабаром полк перекинули спочатку на лівий берег Волги, а потім далі. Сюди вже рвалась німці, щоб обійти Сталінград з півдня. Ланку наших винищувачів на чолі з Телішевським надіслали в засаду біля лінії фронту, на польову площадку. Десантний дивізія, що стояла тут в обороні, вже надокучив фашистський розвідник «Фокке-Вульф», який коректував вогонь артилерійських батарей. Телішевський дістав повідомлення, що ворожий літак з'явився над лінією фронту. Він негайно вилетів на зустріч «рамі». Бій тривав на очах всієї дивізії. І як не викручувався фашист, але наш льотчик збив його.

М. З. ТЕЛІШЕВСЬКИЙ.

За успішні бойові виліти червоного соки Телішевський був уже відзначений двома орденами Червоного Прапора, але не меркнула слава чекала комсомольця і в Коритньо-Забузьке на Кубані. Весною 1943 року тут розгорілася бої на так званій «голубій лінії», яку гітлерівці проголосили неприступною. Полк діяв у районі станиці Кримської. За якихось десять бойових днів Телішевський збив сім ворожих літаків і одержав особисту подяку від Маршала авіації.

Тоді ж «капітан» Телішевський з чотирма винищувачами сміливо вступив у бій з 16-ма ворожими літаками. Сили були нерівні...

— Мені в той день довелося бути оперативним черговим на командному пункті в полку. — згадує колишній начальник строю авіаційного відділу винищувального полку В. Ярош. — Як зараз пам'ятаю: з репродуктора крізь шум багатьох голосів донеслися слова:

— От і все. Долітайте, червоні орлята, до самого сонця. Після того бою не повернувся Михайло, а незабаром в газетах було опубліковано Указ Президії Верховної Ради СРСР про присвоєння М. З. Телішевському звання Героя Радянського Союзу.

У селі Коритньо-Забузькому колгосп носить ім'я гордого сокола Михайла Телішевського.

Крізь сто смертей пройшли вільшанські комсомольці. Сьогодні їхня зміна написала на своєму прапорі прості і горді слова: «Ми, комсомольці 60-х років, — спадкоємці слави наших батьків...» Вони і понині несуть у своїх серцях

ЧЕРВОНІЙ ВОГОНЬ РЕВОЛЮЦІЇ

Про те незгасне полум'я мову ведуть:

КОСТЯНТИН БІЛАН,
секретар комсомольської організації
колгоспу імені 40-річчя Жовтня.

—Ось згадую зараз нашу завідувачу фермою Зіну Радову і її подруг-доярок. Працювала вона зоотехніком, а потім їй запропонували очолити ферму.

КОМСОМОЛЬСЬКА ПОЛІТОСВІТА

Температура аудиторії

Нещодавно коло школи зустріла я тракториста Дем'яна Порошина з товстим зойнтом у руках. Привітались, розговорились.

— Готуюсь до заняття, — сказав він, показуючи на зшиток. Зайшла мова про комсомольську політосвіту, про контингент слухачів, пригадалися цікаві семінари, бесіди.

У той дощовий вечір я трохи затрималась у вечірній школі. І хоча не було випадку, щоб слухачі розійшлися, не дочекавшись мене, на душі все-таки було неспокоїно. Тим більше, що й двері класної

кімнати були щільно причинені. «Невже?» — непокоїла думка.

Коли зайшла — здивувалась: замість двадцяти семи слухачів було близько півсотні. Виявляється, вони дізналися, що сьогодні будемо говорити про подвиги комсомольців у Великій Вітчизняній війні — прийшли послушати.

Спочатку дивились по телевізору альманах «Подвиг», потім прослухали в запису на магнітофонній плівці виступ письменника С. С. Смирнова, наприкінці зайшла мова про земляків, що загинули на фронтах війни, зокрема про льотчика К. К. Блинова.

Підсумовуючи тему, я дала практичні завдання — організувати фотовітрини, взяти шефство над пам'ятником-обеліском героям-воїнам, що споруджений в нашому селі, налагодити листування з воїнами Радянської Армії.

І таких випадків, коли окремі заняття приваблювали багатьох в

гуртку «Кругозір», було дуже багато. Так, коли вивчали тему «Походження життя на Землі» — приходило багато любителів природи, натуралістів. Дивилися діафільми, проробляли розділи праці Ф. Енгельса «Роль праці в перетворенні мавпи в людину». Наприкінці з цікавою розповіддю виступила вчителька біології В. А. Анурина, з демонстрацією експонатів природничого гуртка.

За два роки керування гуртком я прийшла до висновку, що високу температуру в аудиторії створює різноманітність методів і форм занять, широке використання унаочнення, художньої літератури. Адаже герої книг допомагають глибше зрозуміти той чи інший період життя, виявити своє ставлення до оточуючого середовища.

Комсомольську політосвіту я широко використовую для пропаганди періодичної преси. Визмику ми розглядали питання про роль

комсомолу у вихованні радянського патріотизму. З рук у руки ходив перший номер журналу «Юність», де було надруковано хвилюючу повість Владислава Гитова «Всім смертям назло». Потім передплатами цього видання стало багато слухачів гуртка.

Мені здається, що до початку занять треба готуватися заздалегідь: згідно плану підбирати певні статті з журналів, комплектувати діафільми, збирати цікаві вирізки з газет, що розповідають про зростання економіки колгоспу, добробуту трудівників тощо.

Поряд з вивченням окремих тем на семінарських заняттях у нас багато уваги приділяється поточної політиці, зокрема подіям у В'єтнамі. Документальних фільмів про героїчну боротьбу волелюбного народу у нашій кінострічці не бракує, а от в села їх чомусь не завозять. Принаймні, в Микольському вони ніколи не демонструвались. А молоді часто запитує про них.

У нашій школі є «Мала Третьяковка». Вона багато допомогла нам при вивченні теми поняття про естетику. Та погодьтеся, що я, навіть літератор, не завжди зумію по-справжньому прочитати ту чи іншу картину. А людей, які б глибоко розумілися у мистецтві, в районі, і в області в нас чимало. Очевидно, таких лекторів варто частіше посылати в села з доповідями, бо комсомольці прагнуть до прекрасного.

Незабаром початок заняття. На моєму робочому столі нагромадилось багато «горючого» матеріалу — книг, цікавих вирізок, діафільмів, які допоможуть кожне заняття проводити цікаво, змістовно, при високій температурі комсомольської аудиторії.

Ліда ФОМІНА,
вчителька, керівник гуртка
комсомольської політосвіти.
с. Микольське,
Кремгесівського району.

— А чи зможу? Досвіду ж мало... — спочатку трохи розгубилася Зіна.

Але ми знали, що у комсомолки Радової було важливіше за досвід: бажання зробити ферму передовою, принести вагомий дарунок ювілею Жовтня. Зараз друга ферма нашої артілі — одна з кращих в районі. І коли в Кіровограді проводилось обласне свято тваринників, то права брати в ньому участь були удостоєні не окремі доярки, а весь колектив ферми. Відзначу, що Зіна Радова — наймолодша завідувача фермою в нашому районі, а її з повагою називають в артілі Володимирівною. Зараз Зіна заочно вчиться на третьому курсі Харківського сільськогосподарського інституту, а комуністи артілі в ювілейному році рекомендували комсомолку для вступу кандидатом в члени КПРС.

На фермі працює сім дівчат, і всі вони визначили своє місце на ювілейній вахті. Доярка Ольга Каліфорова, Лариса Федорова, Олександр Топольник вже надоїли по 1700 — 1800 літрів молока на кожну корову. До ювілейної дати вони прагнуть виконати річні соціалістичні зобов'язання.

— Вз'яз зобов'язання — виконай його! — такі слова часто можна почути і серед механізаторів. В ювілейному році вони добре потрудились на колгоспній ниві. В першій комплексній бригаді, наприклад, озима пшениця видала на окремих площках по 35 центнерів. Значить, можна довести середній урожай зернових до 25 — 28 центнерів. Так вирішили комсомольці артілі і зараз ведуть наполегливу боротьбу за довірний колос наступного року, стараються, щоб ґрунт був добре підготовлений, щоб добрива вносили, щоб засіяти ниву першокласним насінням. З високою наснагою працюють на польових роботах Валерій Мурза, Марія Драганова, Женя Узунова...

Авторитет нашої комсомольської організації постійно зростає, тому й не дивно, що в ювілейному році від молодих виробничників уже надійшло 15 заяв з проханням прийняти до лав Ленінського комсомолу. Серед тих, хто поповнив наші ряди, кращі механізатори колгоспу Олександр Федоров, Святослав Білоус, Анатолій Враченко. Зараз в нашій організації налічується 87 членів ВЛКСМ. І в серці кожного з них — вічний вогонь революції, який кличе їх залишати на землі добрі сліди.

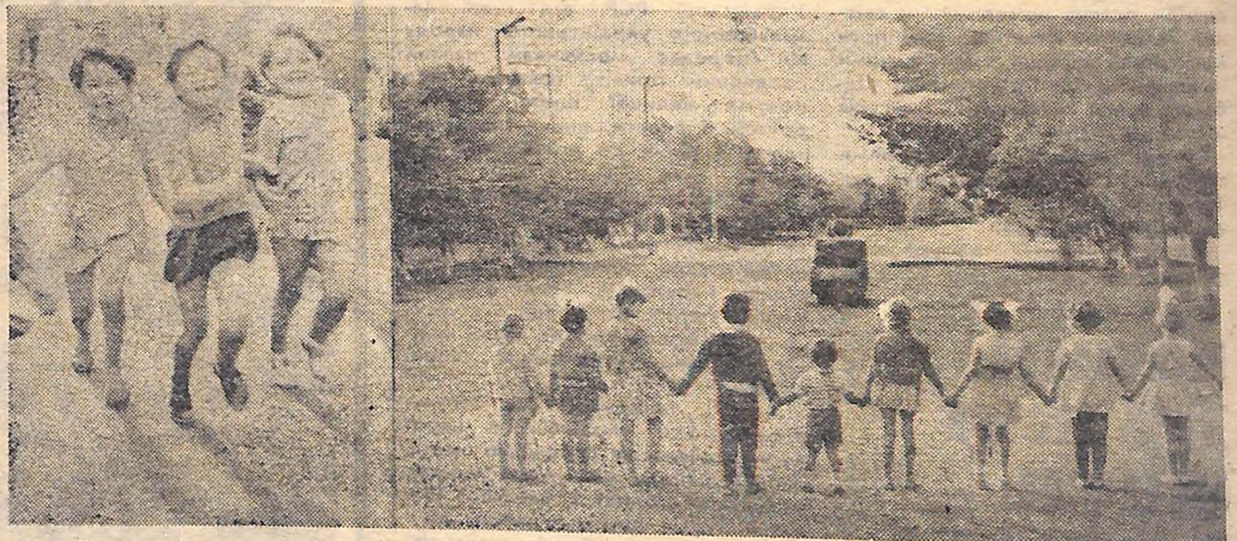
ІВАН ПУШКАШ,

завідуючий свинофермою колгоспу «Перемога»

— Яюсь згадував я до клубу в Котовське, зустрівся з одним хлопцем з Тарасівки. Знайомі ми з ним давно, тому розмова була відвертою.

— Не той зараз комсомол, — мовив він до мене. — Немає серед нас Павок Корчагіних.

Задумався я тоді. Живемо ми в достатках, в добротних будинках... А хіба справи у нас менш важливі, ніж були, скажімо, двадцять чи тридцять років тому?

Вийшла малеча на вулицю, гомонить: «І у нас асфальт, як у місті».

І почав розповідати про дівчат з нашої свиноферми. П'ять років тому після школи першою прийшла до нас комсомолка Юля Сотникова. Дивився, як старанно трудиться, думає: «Отаких би на ферму»...

Вирішив поговорити з Юлею.

— Молоді у нас мало, — мовив до неї.

— Прийдуть дівчата, Петровичу, — відповіла. — Дали б тільки змогу разом, всім комсомольцям працювати на відгодівельному майданчику.

А незабаром на комсомольських зборах вона звернулася до дівчат з закликом йти працювати на свиноферму. Потім гомоніла з випускниками школи Л. Головки, Г. Нікітенко, С. Бондаренко, К. Цурикою, Н. Мендус, В. Мовчан. А згодом подвір'я свиноферми заповнили дзвінкоголосі дівчата.

Визмику вони очистили під'їзди, самі підвозили корми, підстилку, запарювали дерть, дбали, щоб виростити здорове свинопоголів'я. А коли мова заходила про трудові дарунки ювілею Жовтня, дівчата зобов'язались виконати річний план до 7 листопада. І, звичайно, слів на вітер не кинули. Вже за перші чотири місяці колгосп перевиконав піврічний план продажу м'яса державі. З початку року дівчата відгодували і здали державі 790 свиней вагою близько 800 центнерів. Особливо сумлінною працею відзначаються комсомолки Галина Нікітіна, Ніна Мендус, Клава Цурика, Юля Сотникова. Вчотирьох вони відгодувають 320 голів, постійно дбають про зниження затрат на догляд за тваринами. Собівартість одного центнера м'яса становить 63 карбованці при плані 105 карбованців.

Наше село невеличке, тридцять сімей живе в ньому. І до недавнього часу нам доводилось ходити дивитись фільми в сусіднє село.

А чому б нам не відкрити клуб в Тарасівці? — вирішили комсомольці.

— А приміщення?

— Треба відремонтувати старе.

— Коштів немає.

— Ми не про кошти мову ведемо, — відповіли комсомольці. — Тільки дозвольте, самі під час неділяників відремонтуємо.

Невдовзі закипіла робота. Дівчата завезли пісок, будівельні матеріали, побілили стіни, розбили алеї, посадили на подвір'ї квіти. Йдуть тарасівці до клубу, дивляться нові фільми, слухають пісні і згадують добрим словом дівчат, без яких, мабуть, було б сумно в нашому селі.

І думаю я: є серед нашої молоді Павки Корчагіни і Михайли Телішевські. Якщо буде треба, вони ними стануть.

Розповіді вільшанських комсомольців трьох поколінь записали:

В. ЛАЗАРОВ,
секретар Вільшанського райкому комсомолу,
В. ПЕТРЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

Фото В. КОВПАКА.

Налились сонцем грона солодки. І якщо вам подадуть до столу виноград, згадайте добрим словом молодих трудівниць з колгоспу ім. Дмитрова Ніну Драндодуш і Марію Танасову.

ЙОГО несподівано викликали до комітету комсомолу. Зайшов. Зустріли радо. Секретар Петро Коверга запросив сісти і зразу ж до діла: — Про республіканський фестиваль молоді чув?

— Аякже. — Так ось. Там буде проведений конкурс на кращого токаря Укра-

ВІРИМО ТОБІ, МИКОЛО!

їни... Ми вирішили від заводу послати до Києва тебе.

— Та я ж... — Розумію. Скажеш, у цехах є й кращі. Але молодь саме тобі, Кольо, довіряє відстоювати честь нашого підприємства. Значить, вірять.

В цех Микола Руденко повертався схвильований, збуджений. Пригадалось, як колись уперше разом зі своїми ровесниками з дитячого будинку прийшов сюди на екскурсію. Потім ремісничі училище і, нарешті — перепустка на завод «Червона зірка».

Перші робітничі кроки. Допомогали тоді старші товариші, майстер П. П. Амбросимов. З кожним днем поглиблював свої практичні знання. Невдовзі його призвище з'явилося поряд з передовиками.

Якось Микола підійшов до кращого токаря дільниці, бригадира молодіжної бригади комуністичної праці Галини Неврацької. Почав стежити за її вправними рухами.

— Може, позмагатись хочеш? — А чом би й ні? — відповів Руденко.

І вони почали поєдинок. Змагаючись, по-дружили. Потім ця дружба переросла в кохання. Невдовзі Галина з Миколою одружились. І тепер, коли в цеху підводять підсумки, то проценти ділять на двох Руденків. А вони високі. По 160 на кожного припадає.

Звідки ж такий успіх? Микола ще з перших робітничих кроків помітив, що надіяться тільки на мускули — замало для високої продуктивності. Тут потрібно і головою працювати. Набравшись практичного досвіду, почав змінювати конструкцію різців, ущільнювати час на різних операціях. А звідси й великі проценти, високоякісна продукція.

В. ПОЛОНСЬКИЙ.
Завод «Червона зірка».

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

рі голос члена делегації УРСР стернаряки київського заводу «Більшовик» Героя Соціалістичної Праці Н. І. Марченко. Вітаючи трудящих столиці, вона палко дякувала їм за світле радісне свято, в яке вилилися Дні України.

На вечорі глава делегації УРСР А. Д. Скаба під бурхливій оплески всього залу передав у подарунок москвичам скульптурний портрет Володимира Ілліча Леніна і велику фарфорову вазу, на якій в обрамленні яскравого народного орнаменту зображено Державний герб Української РСР. На подарунках напис:

«Трудящимся столиці нашей Родины — города-героя Москвы от украинского народа. Сентябрь. 1967 год.»

Секретар Московського міського комітету КПРС т. Шапошникова гаряче подякувала українським друзям за дорогий подарунок і заповілила, що москвичі будуть свято зберігати його як символ дружби і неперушного братерства радянських народів, їх безмежної вірності ленінським заповітам.

Вечір, присвячений відкриттю Днів України в Москві, вилився в яскраву демонстрацію дружби й братерства українського і російського народів, усіх народів нашої багатонаціональної Вітчизни, їх безмежної відданості Комуністичній партії, великим ідеям марксизму-ленінізму.

Для учасників вечора було дано великий концерт силами майстрів мистецтва і колективів художньої самодіяльності Радянської України.

Вечері цього ж дня кінотеатр «Россия» запросив москвичів на відкриття фестивалю українських фільмів. Після урочистої частини тут відбулась прем'єра художнього широкоформатного кінофільму «Бур'я», випущеного кіностудією імені О. П. Довженка.

У яскравий вінок свята дружби, яким живе столиця нашої Батьківщини, вплітаються багатоклірною палітрою Дні України.

СХИЛИ ВУГЛЕРОЗРІЗУ. На одному з них стоїть інженер підприємства В. Гаманілов. Замріяний. Легкий вітерець куйовдить його чорнявий чуб. А комсомолець, мов той капітан перед виходом у море, адивляється в далечінь. Он там, внизу, скрегоче велетенський екскаватор. Трохи далі — ще один потужний агрегат. До них поспішає гірничий електропоїзд, вагони виступують марш.

Віктор аслушається в цю музику, і перед його очима постають кадри майбутнього документального фільму. Керівник любительської

Були й невдачі. То про-явник підбирали не той, що потрібно, то об'єкти підводив. Але кінолюбители не здавалися. Їх творчі плани ставали все ширшими, різноманітнішими, цікавішими.

Захоплення молодих гірників помітила адміністрація вуглерозрізу. Придбала для них нову кінокамеру, необхідні матеріали. Невдовзі на підприємстві було створено любительську студію.

Першим досконалим фільмом любителів кіномистецтва була стрічка про школу передових методів праці на підприємстві. В ній ішлося про досвід машиністів екскаваторів Григорія Семеновича Узлова, Сергія Яковича Величка та Івана Гавриловича Лозового. Фільм озвучено, підбрано музику. Не підвів і дикторський голос Ніни Горчинської.

Про цей фільм дізналися в обласному центрі. Спеціалісти високо оцінили його і відправили до столиці України на спеціальний конкурс.

Тепер у митців нові задуми. Вони хочуть зняти хроніку про трудову ювілейну вахту гірників, їх побут, навчання і відпочинок. Ось чому у вільний час Віктор Гаманілов часто ходить на схили вуглерозрізу... І хто знає: можливо, й ця стрічка потрапить на великий екран, розповість людям про славі діла олександрійських вугільників.

Самодіяльні режисери та оператори захоплюються не лише технічними та виробничими фільмами, а й ліричними. З таких найбільш вдався їм твір про зиму. **О. ПАДАН.** м. Олександрія.

НАШІЙ ДРУЖБИ ЖИТИ У ВІКАХ!

МОСКВА. Дні Української культури та мистецтва. На знімку: артисти Народного хору імені Григорія Вірьовки на Красній площі. Фото К. ШАМШИНА і В. КОШЕВОВО. (Фотохроніка ТАРС).

В усіх павільйонах Виставки досягнень народного господарства СРСР розгорнуто експозиції, які розповідають про те, чим багата і славна Україна, який вклад вносить вона у розвиток економіки й культури країни, про те, як зустрічає український народ 50-річчя Великого Жовтня.

Ось один з багатьох експонатів. Сименталка-Невидимка — чемпіон ВДНГ 1967 року з Тростянецького племзаводу на Чернігівщині. За 300 днів третьої лактації вона дала 11 091 кілограм молока при жирності 4,04 процента.

На виставці вчені, спеціалісти, передовики виробництва Української РСР розповідають про досягнення республіки за 50 років Радянської влади, виступають майстри мистецтва і колективи художньої самодіяльності.

Тепло зустрічають посланців з берегів Дніпра колективи підприємств Москви. З великим інтересом слухали, наприклад, гості з України розповідь про славі революційні і трудові традиції ткачів «Трехгорной мануфактуры».

Задумешною була 13 вересня зустріч солдатів, офіцерів і генералів Московського військового округу з делегацією Днів Української РСР, очолюваною секретарем ЦК Компартії України А. Д. Скабою. Найвідатніші представники української науки зустрілися з москвичами на вечорі «На магістралях науки». Творча інтелігенція столиці приймала в Будинку літераторів письменників України. Скрізь на цих

зустрічах відбулись концерти з участю майстрів мистецтва України.

З великим успіхом проходять у Москві концерти заслуженого ансамблю танцю УРСР, заслуженого симфонічного оркестру УРСР, майстрів мистецтва і колективів художньої самодіяльності України.

(РАТАУ).

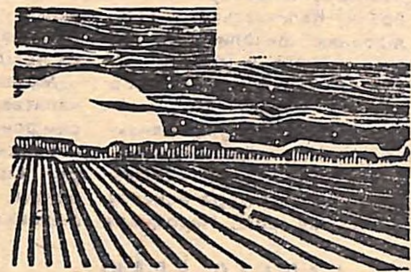
ЮВІЛЕЙНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ВИКОНАНО

ОЛЕКСАНДРІЯ, Кіровоградської області, 14 вересня. (РАТАУ). На виробничому календарі Семенівського заводу гірського воску вже настав листопад. Взяті ювілейні зобов'язання виконано. Понад програму виготовлено 340 тонн гірського воску. Ця продукція широко застосовується в автомобілебудівній, хімічній та інших галузях промисловості.

Віктор ГАНОЦЬКИЙ

Гудят, как сто колоколов, А где-то слышен деда-старожа Неторопливый ритм шагов. Я, как локатор, весь нацеленный На эту тонкую волну. И кажется, что вечность целую Я буду слушать тишину.

ФРУКТОВЫЙ РЯД

Я, вообще, базары не люблю За поклоненье жадное рублю, За очи быстрые, за суету тягучую, За непманское, старое, живучее, За сплетни, за ехидный анекдот, За трубочкой над ухом мокрый рот. Я обожаю лишь фруктовый ряд, Где, словно лето жаркое, стоят Румяные красивые молодки, Где арбы проплывают, словно лодки, Грузенные горячим южным солнцем, Где воздух опьяняющий и сочный, Где о цене речь не ведут, На ведра фрукты продают И мер других не признают.

Люди утверждают красоту, Люди утверждают теплоту, Люди утверждают идеалы И в большом, и в очень-очень малом. Люди, утверждая, отрицают Черного оружия бряцанье. Люди отрицают пустоту, Люди отрицают темноту. Люди отрицают ложь и мерзость, Чтоб на свете горя не имелось... Хорошо, почетно утверждать. Хорошо, почетно отрицать.

Мне часто снятся взмысленные кони, Из-под копыт взлетают снега комья, И синие, как молнии, клычки Несут оружие полки. На шлемах звезды пламенеют ярко. Позскадронно их пронесит ярость, Как только что открытые созвездья Расплаты и возмездья. И в белый снег, и в белое пространство, В бою сгорев, летят легко и красиво, И сквозь меня, сквозь миллиарды лет Доходит сыновьям их красный свет. Мне часто снятся взмысленные кони И краснозвездные по полю эскадроны.

ТИШИНА

Мелькали ласточки, как молнии, Носились в степь грузовики. И вдруг повеяло безмолвием Глубоких омутов рек. И тишина под дверью кухни, Калачиком свернувшись, спит. И по вечерней сельской улице Не пропылит, не прогремит. Но до чего ж она обманчива Под вечер, эта тишина, Когда, легко привстав на пальчики, Выходит из лесу луна, А чьи-то руки, разметавшись в стороны,

(ТАРС).

СЛУХАЧАМ І ПРОПАГАНДИСТАМ

У зв'язку з наближенням початку занять у системі партійного навчання видавничий політичної літератури випускає нові книги і брошури.

Масовим тиражем вийшов у світ навчальний посібник для початкових політичних шкіл «Основні політичні знання». Книга написана колективом авторів під керівництвом В. І. Степакова.

Другим, переробленим, виданням випущено брошуру Н. Барсукова «Методичні поради до вивчення біографії В. І. Леніна в початкових політичних школах».

Книга «Наші — народ — людство» (автори П. М. Рогачов, М. А. Свердлін) розрахована на тих, хто вивчає історичний матеріалізм і теорію наукового комунізму.

У серії «Навчально-методичні посібники до вивчення історії КПРС у школах основ марксизму-ленінізму» вийшла брошура С. М. Майорова «Партія в період Великої Вітчизняної війни» (червень 1941 р. — 1945 р.).

(ТАРС).

У Києві відкрилася ювілейна художня виставка УРСР, на якій експонуються кращі твори, підготовлені художниками до 50-річчя Жовтня. На фото: картина художника В. Г. Путейка «Червона гвоздика».

ФУТБОЛ

СМУТА НЕВДАЧ

Зустріч в Кишиневі знову принесла кіровоградській «Зірці» поразку: наші земляки програли «Молдові» з рахунком 0:2. Правда, результат цієї зустрічі не відбиває її характеру. Лише на перших десяти хвилинах господарі поля мали перевагу. В цей час вони і відкрили рахунок: Проценко після подачі штрафного прошивав м'яч у ворота Вебера.

Решта зустрічі була поєдинком рівних, що, між іншим, відповідало і положенню команд у турнірній таблиці. Гострі моменти виникали то біля одних, то біля других воріт. Кіровоградці, принаймні, чотири рази мали змогу відкрити рахунок. Але на висоті був воротар господарів поля Пфайфер. До речі, саме йому після матчу і був вручений приз кращого гравця матчу, встановлений місцевим відділенням спілки журналістів. Однак на 13-й хвилині другого тайму господарі знову довелися розпочинати з центра поля. Це трапилось після того, як

Коротков реалізував 11-метровий штрафний удар.

Знову «Зірка» втратила на виїзді два очки. Не можна назвати спортивним невезінням смугу невдач, які спіткали наших земляків на чужих полях. Команда явно не додержити свого слова — закінчити чемпіонат в числі десятки, якщо і надалі будуть повторюватись втрати дорогих очок.

Інші ігри 31-го туру закінчилися так: СКА (Одеса) — СКА (Київ) — 0:0, «Металург» (Запоріжжя) — «Авангард» — 2:2, «Волга» (Калінін) — «Сокол» — 1:1, СКА (Львів) — «Волга» (Горький) — 2:0, «Таврія» — «Карпати» — 2:2, «Суднобудівник» — «Локомотив» (Вінниця) — 0:0, «Металург» (Тула) — «Шинник» — 0:0, «Локомотив» (Калуга) — «Труд» — 0:1. Матч «Металіст» — «Дніпро» не відбувся у зв'язку з виїздом харків'ян за кордон.

«Зірка» по-старому на шосто-му місці.

БОНН: СЛОВА І ДІЛА

В той час, як світова громадськість з глибоким задоволенням сприйняла звістку про внесення Радянським Союзом проекту договору про нерозповсюдження ядерної зброї на розгляд Комітету 18 держав по розробленню, в західнонімецькій столиці ця новина викликала зовсім іншу хвилю дипломатичної активності. Сенсацією № 1 була заява представника МЗС ФРН, в якій проект договору охарактеризувався як «значний крок, що відкриває нову і важливу фазу у врегулюванні питання про нерозповсюдження ядерної зброї». Як-що поверити цим словам, то здається, що на Рейні почули голос розуму і вирішили,

врешті-решт, внести вклад ФРН в справу розрядки напруженості, в справу забезпечення безпеки в Європі. Але ці слова представника західнонімецького МЗС були лише пасткою, за якою ховались дійсні наміри Бонна. Іх розкрив сам федеральний канцлер Кісінгер на прес-конференції після повернення із США, де він вів офіційні переговори з президентом Дженсоном. Явно заручившись підтримкою «старшого брата» (так в Бонні тепер люблять називати США), Кісінгер повторив старі обмовки, викунути Бонном у відношенні договору про нерозповсюдження ядерної зброї (в'є, мов, стримує прогрес ФРН в ядерних

дослідженнях і ставить країну на рівень другорядних держав). Чим викликана ця неприхована тривога Бонна? Загальновідомо, що Бонн на протязі всієї своєї історії з упертістю, достоїнною кращого застосування, намагається будь-якою ціною заволодіти атомною бомбою і ядерними зарядами. Тому неспроста Бонн, на словах розцінюючи договір про нерозповсюдження як позитивне явище, насправді робить і робить усе для того, щоб перешкодити досягненню загальної угоди про нерозповсюдження ядерної зброї, щоб залишити собі шлях для обходу статей договору. Саме з цією метою представник уряду ФРН, виступаючи в Бонні в зв'язку з внесенням у Комітет по розробленню в Женеві радянського і американського проектів договору про нерозповсюдження ядер-

ної зброї, вже заздалегідь висловився проти статті про контроль (хоча ця стаття ще не

сформульована в проекті договору), а також проти положень проекту, що стосуються строків дії угоди і можливостей її перегляду. Така позиція боннських правлячих кіл вказує їх наміри і надалі протидіє укладенню договору, що запобігав розповсюдженню ядерної зброї в усьому світі. Як видно, на Рейні і по цей день актуальне висловлення колишнього військового, а нині міністра фінансів ФРН Штрауса, що міститься в його інтерв'ю газеті «Боннер рундschau»: уряд ФРН ні в якому разі не повинен підписувати договір про нерозповсюдження ядерної зброї. Отже, Бонн був і залишається противником підписання договору про нерозповсюдження ядерної зброї. І це не може не насторожувати миролюбні народи.

Ігор МАСЛОВ, (ТАРС).

СЕРЕД видатних діячів літератури і мистецтва, імена яких тісно пов'язані з нашим краєм, почесне місце належить одному з представників української музичної культури другої половини XIX століття композитору Михайлу Миколайовичу Калачевському. Последовник Миколи Лисенка, він увійшов у історію музичної культури, як автор першої «Української симфонії», яка ось уже близько століття чарує слухачів. Життєвий шлях майбутнього композитора почався в нашому краї. Народився

до впадоби панам. Вони всіляко принижували молодого адвоката, утискували його. Не випадково, що останні роки його життя склалися трагічно. В 1910 році він тяжко захворів. Грошей для лікування не було. У великих нестатках, забутий усіма, він і помер. Точна дата його смерті залишилася невідомою.

Михайло Миколайович написав, крім «Української симфонії», інші твори — «Реквієм» для соліста, хору, струнного оркестру і органа, а також ряд фортепіанних п'єс, романсів та ін. Життєвий і творчий шлях обдарованого композитора і адвоката був досить типовим для багатьох видатних митців минулого. Скалічений царизмом, повсякденно зазнаючи утисків за свої виступи на захист простого народу, він так і не встиг повністю розвинути своїх здібностей, жив і помер у великих нестатках. І хоч його музична спадщина невелика — все ж вона становить значне надбання української культури.

Справжнє визнання творчість нашого земляка М. М. Калачевського здобула лише після Великого Жовтня. Його твори часто звучать з естрад концертних залів Києва, Москви, Ленінграда та інших міст країни. Написані на вдячній фольклорній основі, сповнені аромату українських народних пісень твори М. М. Калачевського залишаються для нас прекрасним зразком народної музики.

Владислав ЖУРАВСЬКИЙ, член обласного літературного об'єднання.

З НАШОГО КРАЮ

БАТЬКО „УКРАЇНСЬКОЇ СИМФОНІЇ“

Він 1 жовтня 1851 року в селі Попівці нинішнього Омурфівського району. Вчився у Лейпцігській консерваторії. Тут він і написав свою «Українську симфонію», яку з успіхом виконав на випускному концерті. Ця симфонія стала його дипломною роботою.

Михайло Калачевський був різностороннім обдарованою людиною. Навчаючись у Лейпцігській консерваторії, він одночасно здобував і юридичну освіту.

Після повернення на батьківщину молодий композитор і юрист оселяється в Кременчуці. Щоб заробити гроші на існування, він був змушений займатися адвокатською діяльністю. Йому часто доводиться стикатись зі свавіллям поміщиків, виступати на захист скривджених ними селян. Зрозуміло, що це було не

НІНІШНІЙ РІК багатий на спортивні новобудови: стадіони, спортивні зали, майданчики. В їх спорудженні і обладнанні беруть участь підприємства, громадськість. У них є вірний орієнтир. Це постанови партійно-господарських зборів, багато пунктів яких присвячені зміцненню спортивної бази.

В обласному центрі заплановано побудувати значну кількість спортивних майданчиків, біля десяти тенісних кортів, три стадіони, чотири дитячих плавальних басейнів, два басейни розміром 25x10, шість спортзалів, а також прості майданчики біля цехів, у житлових кварталах, в скверах і парках. Всі вони мають ввійти в дію до кінця року.

Свого часу було сказано «а», та після того зроблено дуже мало. Миськом комсомолу і миськсоюзспорт провели кілька рейдів на будівництві спортивних споруд. Виявилось, що на сьогодні викопано з накресленого лише третина.

Відділом капітального будівництва миськвиконкому і комбінатом «Буддеталь» збудовано чотири асфальтових тенісних корти. Введено в дію п'ять баскетбольних майданчиків, закінчується спорудження спортзалів у миському професійно-технічному училищі № 6 та музичному училищі, переобладнано близько двадцяти майданчиків. Почала функціонувати перша черга стадіону «Юний піонер».

Доля інших спортивних споруд набагато гірша. Виникає загроза їх «заморожування». В такому стані дитяча спортивна школа по вулиці Яна Томпа. З літписом цього будівництва можна познакомиться тут же, на майданчику, де часто не видно жодного робітника. Та й керівники тресту «Промбуд», який веде це будівництво, рідкі гості на об'єкті.

До Жовтневих свят трест «Сільгосбуд» і «Промбуд» мають здати в експлуатацію стадіон на 5 тисяч місць. Йх керівники запевняли, що слова додержать, а насправді до цього часу ще не підготовлена технічна документація.

Дві великих споруди буде облярембудтрест. Це — спортзали факультету

СПОРТИВНІ НОВОБУДОВИ

СКАЗАВШИ „А“...

фізичного виховання і ДСТ «Спартак». Він же веде роботи по закінченню стадіону «Юний піонер». Строк будівництва зриваються. Якщо зал факультету будується, хоч і повільно, то спартаківці ще не бачили й початку будівництва. Не закінчено й котельню на стадіоні «Юний піонер», вода протікає під стіни, загрожуючи зруйнувати їх. Про це не один раз надходили сигнали до начальника ремонтно-будівельного управління № 2 г. Давидова, який відповідає за цю будову. Але йому закормі, як кажуть, не капає.

Кіровоградців, звичайно, цікавить, коли в місті буде споруджено плавальний басейн. Дійсно, це питання № 1.

Ось уже кілька років спортивні організації міста зайняті цією проблемою і кожного разу наштовхуються на стінку. Головною причиною, яку венеувають деякі керівні говарині, вважається нестача води в місті. Інші говорять, що нічим підігрівати воду. Треті не знаходять місця для басейну. Насправді ж ця проблема не така вже й складна. Води, за підрахунками інженерів-сантехніків, вистачить доволі, можна знайти й місце для будівництва.

Миський партійно-господарський актив записав у рішення, щоб цього року в Кіровограді збудувати чотири дитячих басейни розміром 12x8 і два — 25x10 із штучним підігріванням води. Але ця чудова справа вмерла в зародку. Будинкоуправління № 3, 4, 5, 6 та миськкомунгосп, яким було доручено це зробити, повели діло так, що про басейни зараз і говорити нічого.

В середній школі № 27 будівельне управління № 1 тресту «Промбуд» з великими потугами почало будувати басейн. Було викопано котлован, зацементовано дно, і на цьому поставили крапку. Пішли дощі, стіни обвалилися. Тепер інженер т. Мельничук, який керував цими роботами, уникає зустрічей з учнями школи: такого не прощайуть навіть шефам.

В. ТИМОФЕЄВ, голова Кіровоградської міської ради Союзу спортивних товариств і організацій.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ.

ПОГОДА 15 вересня передбачається мінлива хмарність без опадів. Вітер східний, помірний до сильного. Температура вночі — 8 — 10, вдень — 21 — 23 градуси тепла.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

П'ЯТНИЦЯ, 15 вересня. Перша програма. 11.00 — Телефільм «Молодість», художній фільм «Примхи 1900 року». (Кіровоград). 12.45 — Дні Української РСР у Москві. «Наука України». (К). 16.50 — Для дітей. «Сокосудний сир». Лідьковий фільм (М). 17.00 — Дні Української РСР у Москві. Відкриття національного свята. Передача з ВДПГ. (М). 18.00 — Телевізій. (К). 18.20 — До 50-річчя Великого Жовтня. Програма, присвячена дню Кримської області. 19.00 — Фінал Кубка Європи з легкої атлетики. (К). 21.15 — Естафета новин. (М). 22.15 — Дні Української РСР у Москві. «Театральні зустрічі». Зустріч діячів українського мистецтва з москвичами. Передача з Центрального Будинку актора ім. О. Яблочкіної. (М).

Друга програма. 11.00 — Телевізій. (К). 11.15 — Літосні пішки. «Рік 1934-й». Телефільм. (М). 12.15 — Телевізійне агентство «Піонерія». (Фрунзе).

СУБОТА, 16 вересня. Перша програма. 10.00 — «Гімнатика для всіх». (М). 10.30 — Телевізійна енциклопедична бібліотека. (М). 11.00 — «Гут жив Кобзар». Фільм Київської студії телебачення. (М). 11.30 — 3 історії самодіяльного мистецтва. (М). 12.20 — Дні Української РСР у Москві. «Народний музей «За владу Рад». (Дніпропетровськ). 12.50 — «Операції «41» та інші пригоди Шуріка». Кіножурнал. (К). 13.40 — «Радимо, пропонуємо, повідомляємо». (К). 16.00 — «Клуб кіномандринників». (М). 17.00 — Фінал Кубка Європи з легкої атлетики. (К). 19.00 — Піфінал Кубка СРСР з футболу. «Динамо» (М) — «Сокол» (Саратов). В першій — телевізійні пости. (К). 20.45 — Телевізійні новини. (М). 21.00 — «Світ сьогодні». (М). 21.30 — Дні Української РСР у Москві. «На воєнник». (К).

ПОКАЗУЄ ДНІПРОВСЬК

П'ЯТНИЦЯ, 15 вересня. 11.15 — Літосні пішки. «Рік 1934-й». Телевізійний фільм. (М). 12.45 — Дні Української РСР у Москві. «Наука України». (К). 16.05 — «Гермок «Світлячок». 16.45 — Дніпровські новини. 17.00 — Дні Української РСР у Москві. «Народний музей «За владу Рад». 15.45 — Дніпровські новини. 16.00 — «Клуб кіномандринників». (М). 17.00 — Фінал Кубка Європи з легкої атлетики. (К). 19.00 — Піфінал Кубка СРСР з футболу. (М). 20.45 — Телевізійні новини. (М). 21.00 — «Світ сьогодні». (М). 21.30 — Дні Української РСР у Москві. «На воєнник». (К). 22.50 — «Портрети митців».

СУБОТА, 16 вересня. 11.00 — Дні Української РСР у Москві. «Гут жив Кобзар». Телевізійний фільм. 11.30 — 3 історії самодіяльного мистецтва. (М). 12.20 — Дні Української РСР у Москві. «Народний музей «За владу Рад». 15.45 — Дніпровські новини. 16.00 — «Клуб кіномандринників». (М). 17.00 — Фінал Кубка Європи з легкої атлетики. (К). 19.00 — Піфінал Кубка СРСР з футболу. (М). 20.45 — Телевізійні новини. (М). 21.00 — «Світ сьогодні». (М). 21.30 — Дні Української РСР у Москві. «На воєнник». (К). 22.50 — «Портрети митців».

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

П'ЯТНИЦЯ, 15 вересня. 9.40 — Художній фільм «Слова». Перша серія. 11.15 — Літосні пішки. «Рік 1934-й». Телевізійний фільм. (М). 12.45 — Дні Української РСР у Москві. «Наука України». (К). 13.15 — Художній фільм «Голова». Друга серія. 16.45 — До 50-річчя Великого Жовтня. «Річар революції». 17.00 — Дні Української РСР у Москві. 18.00 — Телевізійні пости. 18.20 — До 50-річчя Великого Жовтня. Програма УГ, присвячена дню Кримської області. 19.00 — Фінал Кубка Європи з легкої атлетики. (К). 21.15 — Естафета новин. (М). 22.15 — «Театральні зустрічі». (М).

СУБОТА, 16 вересня. 11.00 — Дні Української РСР у Москві. «Гут жив Кобзар». Телевізійний фільм. 11.30 — «Сторінки великого мистецтва». Телевізійний фільм. 12.20 — Дні Української РСР у Москві. «Народний музей «За владу Рад». (Дніпропетровськ). 15.00 — Передача з Одеси. 16.00 — «Клуб кіномандринників». (М). 17.00 — Фінал Кубка Європи з легкої атлетики. (К). 19.00 — Піфінал Кубка СРСР з футболу. (М). 20.45 — Телевізійні новини. (М). 21.00 — «Світ сьогодні». (М). 21.30 — Дні Української РСР у Москві. «На воєнник». (К).